

Így volt? Nem így volt? Hogy volt?

A kezdetet megtalálni, ahhoz visszamenni, azt visszaidézni lehetséges vállalkozás?

Elmondani azt, aminek senki sem fül-, sem szemtanúja nem volt, hihetően hangzó szó?

Mindenesetre ma már így tudjuk. Így hisszük.

Élt egy vándortanító 2000 évvel ezelőtt, aki annyira ember volt, mint mi. Evett, ivott, aludt, jött-ment, beszélt... De volt a tanításában valami addig nem hallható, tapasztalható és élhető.

Elkezdett az Atyaisten végtelen elfogadó szeretetéről beszélni, és azt életével bemutatta. Annyira másként beszélt az Atyához és embertársaihoz való viszonyáról, hogy képes volt életében az önfeláldozó szeretetig elmenni, meghalni. Isten fiának vallotta magát, és környezetének minden tagját Isten fiának gondolta és fogadta el. Sőt Isten fiává akart szeretni minden embert.

Tanítása abban állt, hogy mi mindannyian Isten fiai vagyunk. Teljes valónkban. Így hasonlóképpen hozzá, az egymás iránti elfogadó szeretet megélésére biztatta tanítványait és biztat mindenkit.

Mert mindannyiunk földre születését Isten Lelke hívja életre. Nem lehet másként, csak úgy, hogy egy angyal szól, és üzen az Ég, eljött az idő, Isten fia benned, általad a földre lép. Újra és újra minden születéssel, minden gyermekben az isteni lét válik emberi alakká, és kap lehetőséget a földi életben megvalósuljon az Atya-Fiú-Szentlélek elfogadó örök szeretete.

Az angyali üdvözet újra és újra megvalósul, az isteni üzenet újra és újra elhangzik. A Szentlélek száll reánk, és a Magasságos ereje árnyékoz be minden életkezdetet. Azét is, aki hajlék nélküli lelki nyomorban tengeti napjait, és azét is, aki pénzmilliárdokkal a zsebében hajtja álomra a fejét. Isten szeretete mindenkire elküldte angyalát, és mindenkibe bele lehelte Lelkét. Mindenkibe, mert egyformák vagyunk. Őbenne és Őáltala.

Csizovszki Zsóka, Ágfalva